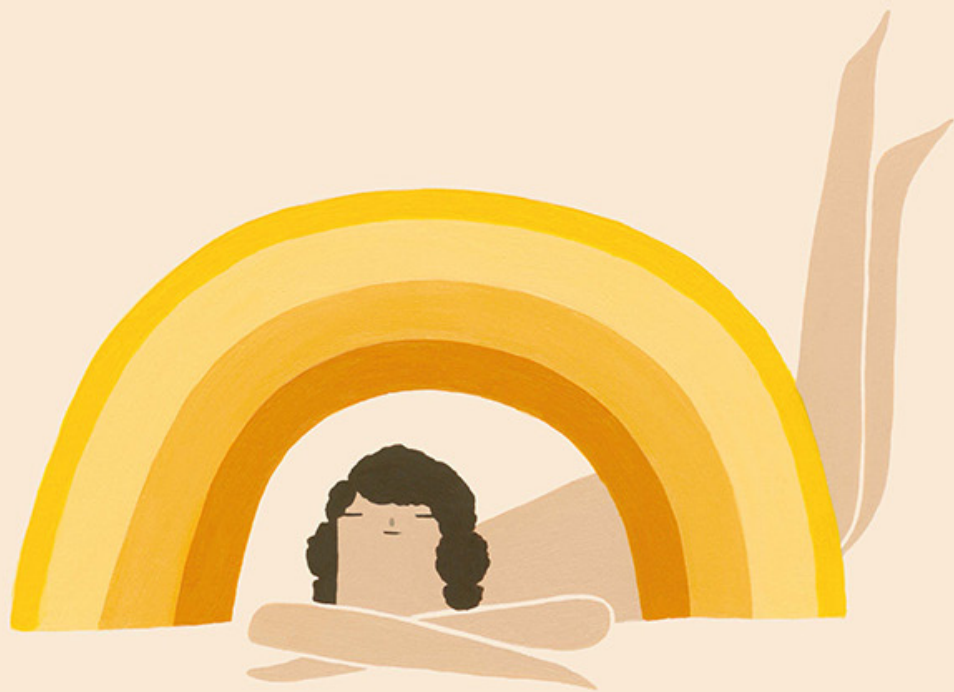

'Een verhaal over jezelf opnieuw uitvinden
en accepteren.' – Amy Tan, bestsellerauteur

TERRY MCMILLAN

IK WAS JE BIJNA VERGETEN

ROMAN

TERRY MCMILLAN

Ik was je
bijna vergeten

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *I Almost Forgot About You*
Oorspronkelijke uitgever: Crown Publishers,
an imprint of the Crown Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC, New York
Vertaling: Maya Denneman, MaDe Translations
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Laura Berger
Auteursfoto: Matthew Jordan Smith
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2016 Terry McMillan
Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 575 5 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn zoon, Solomon

We dromen van tijden die er niet zijn en laten ons blindelings meevoeren met de enige tijd die er is. Het heden doet nu eenmaal meestal zeer.

Blaise Pascal, *Gedachten*

Het nut van verdriet
(dit gedicht droomde ik)

Iemand van wie ik hield gaf me een doos vol duisternis.
Het heeft jaren geduurd voordat ik besepte dat dit ook een geschenk was.

Mary Oliver

Ben ik nog wel op tijd?

Zoals elke vrijdagavond lig ik in mijn eentje op het bed, boven op een zee van kussens. Mijn witte werkjas heb ik nog aan, zo strak dichtgeknoopt dat mijn paarse zijden jurk eronder stikt. Dat kan me niets schelen. Na een slopende dag op het werk met de ene na de andere patiënt lig ik al bijna voor pampus, maar ik heb ook trek en daarom ben ik aan het zappen terwijl ik op mijn pizza wacht. Ik stuit op *Law & Order: Criminal Intent*, mijn favoriete vlucht uit de werkelijkheid ook al heb ik de afleveringen zowat allemaal al gezien, inclusief de herhalingen. Ik geilde al op detective Goren lang voordat mijn tweede huwelijk instortte en verlang ernaar tegen zulke schouders te worden gedrukt.

Als ik heel eerlijk ben, val ik ook elke woensdagavond weer voor Gary Dourdans lippen als hij *CSI's* Warrick Brown is, en ook al ben ik geen trekkie, de zware bariton en geniepig glimlach van Avery Brooks lokken me een hardop uitgesproken 'ja' uit.

Ik geef het niet graag toe, maar als ik er de energie voor had, zou ik een moord doen voor seks met de eerste de beste die vanavond mijn slaapkamer binnenkomt. Ik zou hem alles met me laten doen. Het is een eeuwigheid geleden dat ik seks heb gehad met een echte man en ik weet denk ik

niet eens meer hoe het moet, als ik ooit nog zo veel mazzel krijg. Ik zou het vast heel ongemakkelijk vinden, eng zelfs, om met iemand te vozen. Laat staan dat ik zou willen dat hij mijn naakte lijf zou zien.

Als ik de deurbel hoor kijk ik op de wekker op mijn nachtkastje. De bestelling is veertig minuten geleden gedaan, dat betekent dat ik de pizza gratis krijg! Ik rol er aan mijn kant van het bed uit ook al ligt er al jaren niemand aan de andere kant. Ik sterf van de honger. Nee, dat is niet waar, ik heb gewoon trek.

Voor de deur staat een bezwete donkere jongen die niet ouder dan achttien kan zijn. Hij heeft een hoofd vol babydreadlocks en een gezicht vol verse puistjes. Op zijn naamkaartje staat 'Free'.

'Sorry dat 't zo lang duurde, mevrouw. D'r is onder aan de heuvel een ongeluk gebeurd en ik kon hier niet komen. Dus deze krijgt u gratis.'

'Ik betaal wel,' zeg ik. 'Jij kunt er niks aan doen.' Ik neem de pizzadoos van hem aan en zet die op de metalen trap.

'Da's lief van u, maar ik ben allang blij dat dit me laatste bezorging van vandaag is,' zegt hij terwijl hij een beetje naar één kant leunt en doet alsof hij niet achter me kijkt. 'Coole *crib*. Ik heb nog nooit een gele vloer gezien. Chill.'

'Dank je.' Ik geef hem een briefje van twintig. 'Het is goed zo.'

Hij kijkt me vol verbazing aan. 'Maar hij was gratis.'

'Heet je echt Free?'

'Ja.'

'Hoe oud ben je?'

'Achttien.' Hij staat nog steeds naar het briefje van twintig

te staren, maar stopt het dan snel in zijn achterzak voor het geval ik bij zinnen kom en van gedachten verander.

‘Studeer je, Free?’ Ik hoop dat hij ja zegt; een taallesje zou geen kwaad kunnen.

‘Bijna. Ik ben geld aan het verdienen om dat te kenne doen. Mag ik die doekoe echt houden?’

Ik knik. ‘Weet je al wat je wilt studeren?’

‘Werktuigbouwkunde,’ zegt hij vol overtuiging.

‘Wat goed.’

‘Is uw man rijk?’

‘Waarom denk je dat ik een rijke man moet hebben?’

‘Omdat iedereen hier boven aan de heuvel rijk is. Zelfs die twee potten hiernaast.’

‘Die “potten” zijn gewoon mijn burens, en dat noem je “lesbiennes.” Ik ben met ze bevriend.’

‘Oké, sorry hoor,’ zegt hij, zijn handen ter overgave omhooggeheven. ‘Ik bedoelde d’r niks verkeerd mee.’

‘Dat weet ik. Maar goed, ik ben gescheiden en ik ben niet rijk. Maar ik hoef ook niet elk dubbeltje om te draaien.’

‘Dus u heb hem kaalgeplukt?’

‘Nee.’

Dan kijkt hij nog eens goed naar me. ‘Bent u dokter of zo?’

Ik kijk naar mijn werkjas. ‘Ja, ik ben oogheelkundige.’

‘Wat doet die ook alweer?’

‘Ik help mensen beter zien,’ zeg ik, om het niet te ingewikkeld te maken.

‘Cool. Nou, ik moet me neef z’n auto terugbrengen, maar megabedankt voor de topfooi. En fijn dat het van iemand komt die zwart is. De meeste blanken hierboven geven niet zo veel fooi, behalve die lesbiennes.’

Wat hij zojuist zei was aan de racistische en seksistische kant, maar ik weet dat hij het goed bedoelt. Terwijl ik tegen de deurpost leun en hem nakijk, bedenk ik dat ik hem had moeten complimenteren met het feit dat hij werkt om te kunnen studeren. En als hij niet zo'n haast had gehad, had ik hem ook graag verteld dat hij op de universiteit misschien zijn roeping zou vinden en misschien ook niet, maar dat hij ernaar moest blijven zoeken totdat hij haar had gevonden. Anders zou hij iets gaan doen waar hij toevallig goed in is, iets respectabels wat misschien een fijn inkomen verschaft. Maar dan is hij straks ouder, zeg drieënvijftig bijna vierënvijftig, en zijn zijn kinderen groot en is hij twee keer gescheiden en heeft hij genoeg van zijn baan en zijn saaie leventje en krijgt hij het beangstigende gevoel dat het te laat is om er iets aan te doen. Zelfs te laat om iets aan zijn woon-situatie te veranderen. Ik zou hem willen zeggen dat hij hoe dan ook een manier moet zoeken om zijn roeping wél te vinden, want ik ben een uitstekend voorbeeld van wat er gebeurt als je het niet doet.

Als ik het buitenlicht uitdoe en de deur dichttrek, kan ik niet geloven hoe dit me ineens overvalt. Ik loop over de koele gele betonnen vloer, ga op de koele metalen trap zitten en kijk naar het licht dat op de zachte marineblauwe golfjes van het zwembad met de zwarte bodem glinstert. En ik kijk naar boven, waar mijn dochters vroeger sliepen. En naar beneden, waar de werkkamer en de logeerkamer zijn. Ik blijf zitten waar ik zit en eet de hele pizza op.

Er zijn zo veel dingen waar ik spijt van heb.

De maandagochtenden zijn het ergst, daarom ben ik wat eerder van huis gegaan. Het rijdt evengoed niet erg door op de snelweg, maar dat ben ik wel gewend. Ik zet mijn raam op een kier ook al is het rond de tien graden. Het vocht dat van de baai komt kan de heldere ochtend niet overschaduwen. We nemen met duizenden tegelijk langzaam een bocht en vóór ons zien we de Bay Bridge liggen met daarachter de skyline van San Francisco. Dit is een schitterende plek om te wonen.

Maar dan, zoals minstens één keer per week, staat het verkeer plotseling stil.

Als mijn mobiel gaat weet ik al wie het is. ‘Hallo mevrouw-tje Early,’ zeg ik tegen mijn moeder. Ze heet Earlene, maar Early is vaak wel toepasselijk.

‘Ook hallo, Miss Georgia.’

Ik ben natuurlijk nooit Miss Georgia geweest, want ik kom uit Bakersfield, waar zij nog steeds woont. Ik ben naar wijlen mijn vader vernoemd, die George heette. Er gaat alleen geen dag voorbij of iemand vraagt me of ik uit Georgia kom.

‘Wat kan ik voor u doen, mevrouw? Hoe voelt u zich vandaag?’

‘Waarschijnlijk fitter dan jij. Maar goed, ik bel om twee redenen. Ik ga met mijn kerk op seniorenruise.’

‘Wat leuk,’ zeg ik, en ik probeer niet te lachen als ik me voorstel wat een dolle boel dat wel niet moet worden.

‘Is dat alles wat je erover te zeggen hebt?’

‘Ik vind het leuk voor je, mam.’

Ze is eenentachtig, bijna tweeëntachtig.

‘Wanneer en waarnaartoe?’

‘We vertrekken over twee weken en een dag. De cruise duurt tien dagen! We gaan naar vier of vijf eilanden in het Caraïbische gebied, ik weet het niet meer precies.’

‘Wat een boel getallen. Maar het klinkt geweldig en zal goed voor je zijn.’

‘Ja. Ik mis je broer en je vader nog elke dag. Het is best eenzaam in mijn flatje. En ik kan nu net zo goed ook maar toegeven dat ik het beu ben om naar de kerk te moeten gaan om nog iets van een sociaal leven te hebben,’ zegt ze. En dan lachend: ‘Ik zal heel hard bidden als ik voor de fruitmachines sta.’

‘Oké, en wat was er nog meer, want ik sta in de file maar het ziet ernaar uit dat het bijna weer gaat rijden.’

‘Nou, zoals je weet komt mijn jaarlijkse controle er weer aan, maar dan zit ik dus op zee.’

‘Het kan verzet worden, hoor.’

‘Dat weet ik. Dat hoopte ik ook te doen. Kijken of we na de feestdagen kunnen komen, tenzij je denkt dat ik eerder moet.’

‘Die controle hoeft niet elk jaar precies op dezelfde dag, maar min of meer in dezelfde periode is op jouw leeftijd wel aan te raden.’

‘Ik ben nog niet seniel, Georgia.’

‘Daar ga ik maar niet op in. Maar wie bedoel je eigenlijk met “we”? Zeg alsjeblieft dat je het niet over Dolly hebt.’

‘Nou, het is niet veilig dat ik dat hele stuk alleen rijd, dus Dolly heeft aangeboden mee te gaan.’

Waarom, waarom? Dolly is mijn achternicht van wie ik hou maar wie ik niet zo erg mag omdat ze een lelijke attitude heeft en nooit iets aardigs over iemand weet te mel-

den, vooral niet over mij. Ze is ervan overtuigd dat ik een te hoge dunk van mezelf heb omdat ik heb gestudeerd en in een mooi huis met een zwembad woon.

‘De jongens willen ook komen. Ze hebben je al jaren niet gezien. Ze hebben trouwens nog steeds geen werk.’

De ‘jongens’ zijn al over de dertig en hebben in geen jaren een baan gehad. De laatste keer dat ze hier waren, hebben ze op het toilet marihuana gerookt en de halve drankkast leeggedronken.

‘Ik ben met mijn huis bezig, dus ze kunnen nergens slapen,’ lieg ik.

‘Dat werd tijd zeg. Ik hoop dat het wat rustiger wordt. Ik heb altijd het gevoel dat ik een regenboog in stap als ik binnenkom.’

‘Ik moet ophangen. Hou van jou.’ Normaal geef ik haar nog kusjes door de telefoon, maar ze heeft me gekwetst met die laatste opmerking dus heb ik daar deze keer geen zin in.

Gehaast loop ik langs de hoge wand van ramen en Marina, onze één meter vijftientig lange Japanse receptioniste, zwaait al naar me van achter de balie. Ze steekt haar duim op dat alles in orde is. Daar maakte ik me ook geen zorgen over, al laat ik mijn patiënten niet graag wachten. Andersom gebeurt dat vaak genoeg.

In tegenstelling tot mijn huis, is de praktijk sereen ingericht. De muren zijn vaalgrijs, warmgeel en wit. Het kan de goedkeuring van mijn moeder wegdragen. Vier langwerpige paarse tafels staan in de ruimte waar men brillen kan passen. Daar is bijna elke centimeter van de muur bezet met monturen en zonnebrillen voor elke smaak en prijs.

Een van mijn irritantste maar meest geliefde patiënten, Mona Kwon, staat gauw op om de deur voor me open te doen.

‘Dank je wel, Mona!’

Mona zit altijd in dezelfde stoel, naast de deur. Als die bezet is blijft ze staan. Ze is bijna vijfenzeventig en heeft alleen maar een sterke leesbril nodig, al beweert ze dat ze haar vingertoppen niet kan zien als ze ze voor zich uitstrekt. Ze komt minstens twee keer per maand langs om haar glazen te laten aanpassen en moet al meer dan veertig brillen hebben. Mijn medewerkers denken dat ze dement is. Volgens mij is ze gewoon eenzaam. Ze wil ook niet dat een van mijn collega’s haar montuur verwarmt; ze staat erop dat ik het doe. Als ik hem bij haar heb opgezet kijk ik altijd toe hoe ze een paar minuten te lang in de spiegel staart alsof ze, of totdat ze, tevreden is dat ze eruitziet zoals ze eruit wil zien.

‘Hoewel het al bijna middag is: goedemorgen,’ zeg ik tegen Marina en drie patiënten van mijn collega Lily, die altijd pas tegen elf uur binnenkomt.

‘En,’ zeg ik tegen Marina, ‘wat is de schade?’

‘Je hebt maar één afspraak gemist en die heb ik kunnen verzetten.’

‘Dank je. Zit er nu iemand in de stoel?’

‘Een nieuwe. En ik wil niet clichématig klinken, maar ze is echt *black and beautiful*. Onze fijne bloemist heeft haar naar ons doorverwezen.’

Ze geeft me mijn lijst met afspraken en het dossier van de patiënte. Cleo Strawberry? Ik loop naar mijn kantoortje, pak een schone werkjas uit de kast, trek hem aan over mijn

saaie blauwe jurk en ontsmet mijn handen. Snel lees ik haar kaart door en loop dan twee deuren verder. Ik klop zachtjes. Als ik een energieke stem 'de kust is veilig!' hoor zeggen, voel ik me al een stuk beter. Marina had gelijk: ze is midden in de twintig en ziet eruit als een zwarte prinses.

'Goedemorgen, mevrouw Strawberry. Ik ben dokter Young. Sorry dat ik zo laat ben.'

'Zeg maar Cleo. Ook goedemorgen. Ik reed waarschijnlijk vlak voor u, want ik ben hier ook pas een kwartier. Dus u hoeft zich niet te verontschuldigen.'

'Je heet dus Strawberry? Die naam hoor je niet vaak.'

'Nee, dat klopt. Dat is er wel leuk aan!'

'Een eeuwigheid geleden, toen ik nog studeerde, had ik een goede vriend met diezelfde achternaam.'

'Welke universiteit was dat?'

'De Universiteit van Californië.'

'Daar heeft mijn vader ook gestudeerd!'

'Ik ben in zesenzeventig afgestudeerd.'

'Hij in vijfenzeventig! Zijn voornaam was Raymond.'

Niet te geloven. Raymond en ik beschouwden elkaar als *friends with benefits*, want zijn vriendin, op wie hij dolverliefd was, studeerde aan Harvard. Als remedie tegen de eenzaamheid en om wat stoom af te blazen tussen het studeren door, sloten we een pact dat we elkaar zouden opbellen als we zin in seks hadden. In het begin was dat één keer per week en toen twee keer en vervolgens telkens wanneer we ook maar een half uurtje overhadden. Dat ging allemaal goed tot zijn vriendin in een vakantie langskwam en ik me realiseerde dat ik jaloers was omdat ik zonder het zelf te weten per ongeluk verliefd op hem was geworden.

‘Dus jij bent zijn dochter! Ray wilde chirurg worden, is hem dat gelukt? Hoe gaat het met hem? Ik zou hem graag eens spreken. Wat is de wereld toch klein.’

‘Hij is helaas overleden.’

Rustig leg ik de oftalmoscoop terug op het blad met instrumenten. Het maakt niet uit dat ik Ray in al die jaren niet meer heb gezien of zelfs maar aan hem heb gedacht. Ik kan niet geloven dat zijn dochter hier in deze stoel zit, in mijn praktijk, en me vertelt dat de eerste man op wie ik ooit verliefd ben geweest dood is.

‘Vijf jaar geleden,’ zegt ze, terwijl ze haar vingers door haar dikke zwarte lokken haalt. ‘Een kettingbotsing.’

Shit.

‘Wat erg om te horen. Jeetje.’

Shit.

Ik pak een Kleenex en geef haar er ook eentje. In complete stilte druppel ik haar ogen en meet haar zicht op. Als we klaar zijn, schrijf ik de sterkte van nieuwe contactlenzen voor haar op een papiertje, zeg haar dat het fijn was om haar te ontmoeten en dat haar zicht waarschijnlijk nog een paar uur wazig blijft en ze direct zonlicht beter kan vermijden. Onderweg naar buiten omhelst ze me en ik weet dat ze hier niet terug zal komen.

De rest van de dag ben ik neerslachtig. Ik heb geen zin om in de spits naar huis te rijden en wil eigenlijk helemaal niet naar huis. Ik loop over Fisherman’s Wharf. Hoewel het pas zes uur is, is het al bijna donker en van de baai komt een snijdende bries. Hoe warm het in San Francisco overdag ook kan zijn, de temperatuur daalt gegarandeerd tien gra-

den tegen de avond. Daarom heb ik ook mijn gevoerde trenchcoat aan en een wollen sjaal vier of vijf keer om mijn nek gewikkeld. Ik heb mijn handen in mijn zakken. Op de Embarcadero ga ik de hoek om en struikel bijna over een dakloze. Ze is in een groezelige groene deken gewikkeld. Haar haar is kleurloos en haar gezicht smerig. Ik open mijn portemonnee om er een briefje uit te halen, toevallig eentje van twintig. Dat stop ik in haar blikje, maar genereus voel ik me niet.

Zonder bestemming in gedachten loop ik verder terwijl ik het feit probeer te verwerken dat iemand met wie ik ooit close was, van wie ik hield zelfs, dood is. Het lijkt niet uit te maken dat het meer dan dertig jaar geleden is dat ik hem voor het laatst heb gezien. Het lijkt niet uit te maken dat ik me niet kan heugen wanneer ik ook maar aan hem heb gedacht. Wat me zo verdrietig maakt is dat hij nooit heeft geweten dat ik van hem hield.

Ik steek de straat over en stap een café binnen. De knappe gastheer vraagt waar ik wil zitten en ik wijs naar buiten en loop hem achterna. Gelukkig zit ik recht onder een gigantische terrasverwarmer. Bijna alle tafels zijn bezet met mensen die hier in de buurt werken. Aan de andere kant van de baai twinkelen de lichtjes van de Oakland en Berkeley Hills en links zie je 's avonds zelfs door de lichte mist nog de rode Golden Gate Bridge.

Ik had Ray voor zijn afstuderen moeten vertellen wat ik voor hem voelde. Ik had het risico moeten nemen te horen te krijgen dat het niet wederzijds was. En stel dat dat het wel was geweest? Als mijn koffie wordt gebracht nip ik aan het schuim en ga dan met mijn wijsvinger langs de rand

van het kopje. Terwijl ik luister naar de golven die onder me tegen de steiger slaan, vraag ik me af waar de andere mannen van wie ik ooit heb gehouden zullen zijn. Hoe is het hun vergaan? Wat doen ze nu? Wat hebben ze van hun leven gemaakt? Zijn ze gelukkig? Léven ze nog? Ik ben er vrij goed in geslaagd de meesten van hen uit mijn geheugen te verwijderen, maar nu vraag ik me af of ze mij ook hebben gewist.

Ik ben minstens vijf of zes keer of misschien zelfs zeven keer verliefd geweest. Met twee ben ik getrouwd. Dan reken ik de mannen met wie ik alleen maar seks heb gehad niet mee, dat zijn er veel meer.

Gedurende de jaren is me duidelijk geworden dat je verliefd kan worden en je pas later realiseert dat je de persoon helemaal niet aardig vindt. Ik vond Ray al aardig voordat ik verliefd op hem werd. Ik had respect voor hem en hij voor mij. Hij was integer. Eerlijk. Hij kon goed luisteren, en dat heb ik weer van hem geleerd. Ik hoefde me niet anders voor te doen en hoefde niet hard te werken om indruk op hem te maken. Hij mocht me zoals ik was. Daarom speelden we ook geen flauwe spelletjes met elkaar. Hij was waarschijnlijk de eerste jongen met wie ik bevriend was. Na zijn afstuderen ging hij naar Yale en verdween van mijn radar.

Ik ben een beter mens geworden door de tijd die ik met hem heb doorgebracht, doordat ik hem heb gekend. Ik heb nooit de kans gehad hem dat te zeggen. Maar ik denk dat ik het fijn zou vinden om de andere mannen te laten weten wat ik heb gehad aan het feit dat ik ooit van hen heb gehouden, en misschien in sommige gevallen zelfs aan dat ik hen heb gehaat. Mannen beslaan bijna vijfendertig jaar van

mijn leven. Dat is een boel. Het is overduidelijk dat hoe we worden opgevoed een enorme impact heeft op de persoon die we later worden, maar hetzelfde geldt voor van wie we houden.

Ik wil ze vinden.

Ik wil dat ze weten dat ze ooit belangrijk voor me waren.

Ik wil ze vertellen wat ze me hebben gegeven.

Ik wil weten wat ik hun heb gegeven.

Ik wil me weer herinneren waarom ik van ze hield.

Ik wil weten waarom ze van mij hielden.

Ik wil begrijpen waarom we ophielden met van elkaar te houden.

Ik wil weten waarom we elkaar hebben gekwetst.

Ik wil mijn excuses aanbieden.

Ik wil het uitleggen.

Ik wil ze vergeven.

Ik wil weten of ze mij hebben vergeven.

Ik wil onderzoeken waarom het zo moeilijk is om te vergeven.

Maar het allerliefste wil ik weten of ze nog leven en gezond en gelukkig zijn en of ze de man – de persoon – zijn geworden die ze wilden worden. Ik hoop het maar. En ik dank Raymond Strawberry dat hij me dit heeft helpen inzien.

Onderweg naar huis is het niet druk meer op de weg. Ik voel me anders. Lichter. Helderder. Als je jong bent denk je dat je altijd jong zult zijn. We dachten dat het leven één groot feest zou worden. Het ene hoogtepunt na het andere. We waren zo over liefdesverdriet, teleurstelling en mislukkingen heen omdat we honderden of zelfs duizenden nieu-

we kansen zouden krijgen. We wisten dat succes, geluk en liefde voor ons waren weggelegd en maakten ons geen zorgen over de toekomst. Het enige waar we ons zorgen over maakten was wanneer we weer van bil zouden gaan.

Nu val je neer op het bed hoewel je niet echt slaap hebt maar gewoon moe bent van hoe je leeft, of eigenlijk niet leeft. Van buitenaf gezien zou je geen reden moeten hebben tot klagen, maar succes en een vette bankrekening kunnen je geen liefde geven. Of een orgasme. Je kamt je haar, draagt make-up en koopt mooie kleren. Je laat je vinger- en teennagels een ondeugend roze lakken maar je voelt je helemaal niet ondeugend en vraagt je af wie het eigenlijk zal zien. Je scheert je benen en je oksels en laat je wenkbrauwen epileeren en vraagt je af wie het zal zien. En uit het niets houd je op een dag op met je dat afvragen en begin je je zorgen te maken dat het mooiste deel van je leven voorbij is. Zal het nu altijd zo zijn? Is dit alles?

Je hoopt vurig van niet.

Deze vrijdagavond besluit ik detective Goren niet te helpen met moorden oplossen. Hij kan de pot op. Ik neem een bubbelbad, scheer mijn benen en oksels, en na een gezichtsmaskeer epileer ik mijn wenkbrauwen. Dan trek ik een comfortabele roze katoenen pyjama aan en val vóór tien uur in slaap.

Op zaterdag besluit ik niet naar Costco, Home Depot, Target of de supermarkt te gaan omdat ik eigenlijk niets nodig heb.

Ik ga naar de bioscoop.

Ik koop een kaartje voor *You Will Meet a Tall Dark Stranger* zonder me te realiseren dat het een film van Woody Allen

is en het dus hoogstwaarschijnlijk een intelligente, onderhoudende film zal zijn maar er nauwelijks een gekleurde persoon in speelt. Ik moet toch af en toe wel lachen.

Wat een avond.

Stipt om zeven uur op zondagochtend sms ik Wanda: 'Zie je om acht uur bij het reservoir?'

Ze antwoordt: 'Zal er zijn! Jippie!'

Wanda is mijn cheerleader. Ze is bang dat haar beste vriendin als ouwe vrijster zal sterven en daarom herinnert ze me continu aan de tijd dat we nog sexy jonge dingen waren voor wie de mannen een nummertje moesten trekken. Nu is mijn nummertje tachtig kilo. Zelf is ze al tweeëndertig jaar gelukkig getrouwd. Zij en Nelson hebben ervoor gekozen geen kinderen te nemen en zich daar bovendien nooit voor te verontschuldigen. 'Drie is te veel,' zei ze me vlak nadat ze stiekem waren getrouwd op Maui. Wanda is al sinds mijn studietijd mijn beste vriendin en ook al is ze koppig en slaat ze vaak de plank mis, dat is juist waarom ik van haar hou. Ze staat haar mannetje en ik kan erop rekenen dat ze me minstens één keer per week op de zenuwen werkt. Ze is de zus die ik nooit heb gehad. Ze doet alsof ze golft voor de kost maar heeft er nooit een cent mee verdiend. Niet dat ze dat nodig heeft. Wanda is de enige donkere persoon die ik ken die met een gouden lepel in de mond is geboren, daarom zit ze vast ook in het bestuur van zo veel liefdadigheidsorganisaties. Om een of andere pathologische reden is ze zo zuinig als de pest en kleedt ze zich afschuwelijk. Ze koopt alleen dingen die in de aanbidding zijn. Een groot deel van haar tijd brengt ze dan ook

in outlets door. Nelson is een accountant die zijn vrije tijd besteedt aan het lezen van spionageromans en het kijken van *Star Trek*-herhalingen.

Wanda heeft ooit op een avond onder het genot van een pizza besloten dat ze psychologie wilde studeren en daarom heeft ze waarschijnlijk ook nooit werk gevonden. Maar ze geniet ervan om niet te hoeven werken en is verslaafd aan een aantal oude vrouwenhobby's. Plakboeken maken is er daar één van, en omdat ze nul kinderen hebben, staan die van haar vol met foto's van alle honden die zij en Nelson door de jaren heen uit het asiel hebben gehaald en die zijn overleden. Griezellig! En dan is er nog dat geborduur: bij haar in huis vind je overal lelijke geborduurde kleedjes, waar drie luidruchtige, trillende, pas aangeschafte chihuahua's als ze de kans krijgen op slapen. Omdat ze mijn beste vriendin is – of bff, zoals mijn jongste dochter Frankie zegt dat ik haar en Violet moet noemen – heb ik gelogen en gezegd dat ik de kleedjes prachtig vind. Sindsdien krijg ik er elke kerst wel eentje, maar om haar niet te kwetsen leg ik die in ruimtes in huis waar ik bijna nooit kom.

Ik rij over de weg met enorme eiken- en dennenbomen erlangs naar de parkeerplaats. Het voelt als een betoverd bos en als ik boven aankom, zie ik een enorme blauwe watermassa die wordt omringd door honderden hectaren groene en gouden heuvels. Wanda staat te stretchen bij een parkbankje. Ik parkeer mijn auto. Tot mijn ontzetting komen Violet en Velvet ook aanrijden. Waarom heeft Wanda me niet verteld dat Violet kwam en bovendien haar dochter meenam? Ik zwaai en glimlach, maar blijf in de auto zitten. Dit bederft mijn plannen. Hoe kan ik een persoonlijk,

volwassen gesprek voeren met een hiphopper in de buurt?

Velvet heeft honderden blonde vlechtjes die tot over haar schouders vallen. Ze draagt een strakke oranje legging en een nog strakker wit topje.

Wanda draait zich naar me toe, zwaait en trekt haar schouders op. Ik kan zien dat zij ook niet blij is om Velvet te zien. Die kletst niet alleen net als haar moeder aan één stuk door, ze is ook nog eens luidruchtig.

Violet is mijn andere vriendin die ik nog uit mijn studententijd ken. Ik hou van haar als van een stiefzus, maar ik ben niet weg van haar normen en waarden. Voor iemand die zo slim is kan ze gigantisch dom doen. Ik word vaak gestoord van haar, maar ik kan mezelf er niet toe brengen van haar te scheiden. Dat zou ze ook niet toelaten. Er gaan maanden voorbij dat we elkaar niet spreken, maar ze belt altijd weer. Of ik zwicht en bel haar. Haar combinatie van hersenen en schoonheid heeft ervoor gezorgd dat ze nu advocaat van veel topsporters is, al vraag ik me nog steeds af hoe ze dat examen heeft kunnen halen. Zelfs na drie kinderen heeft ze op haar vierenvijftigste nog steeds het lijf van een zesendertigjarige.

Violet is met Violet getrouwd. Ze heeft nooit in het huwelijk geloofd en is nu vijf of zes jaar wat zij 'vrij en onafhankelijk' noemt, maar ik heb het idee dat haar dochter daarin nogal een belemmering vormt. Velvet is vijfentwintig en nog steeds op zoek naar een studie die haar aanstaat of een universiteit die haar wil hebben, terwijl ze zonder huur te betalen bij haar moeder woont en een baan heeft waarbij ze 'Wilt u daar frietjes bij?' vraagt. Haar moeder behandelt haar meer als een vriendin. Violets ene zoon basketbalt in

Toronto en de andere woont in Spanje. Geen van beiden komen ze ooit op bezoek en Wanda en ik weten waarom. Violet is nooit zo'n geweldige moeder geweest.

Ze is als altijd aan het bellen en steekt haar wijsvinger op dat het nog één minuutje duurt. Ik sms Wanda: 'Ik ga je bellen. Neem op maar kijk niet naar me.'

Ik typ haar nummer in en doe alsof ik word gebeld. Mijn gezicht laat ik uitstralen: wat leuk om van je te horen! Ik zeg: 'Ik wilde je onder het wandelen vertellen dat ik er serieus over nadenk mijn huis te koop te zetten, overweeg mijn deel van de praktijk te verkopen en in de nabije toekomst wil proberen ander werk te gaan doen, niet noodzakelijk in die volgorde. En Wanda, ik heb net gehoord dat Ray Strawberry vijf jaar geleden is overleden en dat heeft me erg aangegrepen. Ook al klinkt het misschien heel gek, ik heb besloten dat ik alle mannen ga opzoeken van wie ik ooit heb gehouden om ze te laten weten dat ik blij ben dat ik de kans heb gehad ze te kennen en van ze te houden. Ik weet dat het allemaal een beetje te veel is om in één keer te verwerken, maar nu Violet mevrouw Attitude heeft meegenomen, weet je dat we geen serieuze dingen kunnen bespreken, dus ik hang nu op en dan kunnen we hier een andere keer over praten.' Ik beëindig het gesprek, stap uit de auto en glimlach alsof ik net geweldig nieuws heb gehoord.

Violet loopt ook net naar Wanda toe. 'Hallootjes, dames. Na de warming-up ga ik een half uurtje met Velvet over het bovenste pad joggen, dan zien we jullie voor de laatste twintig minuten op het onderste, goed?'

'Super!' zegt Wanda, die probeert niet al te opgelucht te klinken. Wij doen niet aan joggen.